

Historien om Sjurovare.

De Fjundra krigare, flydde för öfvermakten, och gömde sig i en grotta eller håla i jorden. Uttrötade som de var, föllo de genast i sömn. Spejare som sökte dem, kom till platsen, och märkte att här hade spindlarna spunnit sitt "näckasnär" (spindelväv) framför hålets ingång, varför de trodde att här var inga flyktingar att finna, utan fortsatte åt annat håll. De som flygande var efter dryga dag spårloft försvunna, och glömdes på sinningom. Ensellertid vaknade de alla samtidigt, först efter fjuthundra år, och trodde att de sovit bara något dygn. Hungern gjorde sig påmind och samtliga gav sig ut för att köpa mat och se sig om. Vårseblivna den stora förändring som helt naturligt skett på 700 år, såg de på varandra, och menade att de drömdes, eller

var galna! Frankanna till närmaste by, blev
dett invånare, i sin tur aldeles förvånade över
männens, i de gammalmodiga dräkterna. Och när
de ville betala för maten som de erhållit, visade
det sig, att deras pengar var för gamla.
Överväldigade av förvåning, ur stånd att fatta
samsamhanget, föll den ene efter den andre
av de sju, ned och dog, samt blef av befolkning-
en begravna. Den dag de vaknat upp av
sömnem, blef efter detta kallad "Sjurovars"
och heter så än i dag. ^{i folkman} Regnar det denna dag,
blir det regn i sju veckor. Inträffar klart väder
blir det tørt väder i sju veckor.
Man bör hålla sig pigg och vakren, denna
dag, annars blir man olustig och sömrig
i sju veckor.

27 juli var sjurovaredagen i den
äldre almanackan.

N. M. 67

Drottning, Irkafina, kom med sitt följe, under
en resa, till Vrigstad i jörköpings Län. Der
ombytte de hästar skulle försigga. På platsen
fanns en ung dräng, Tyron för manlig skönhet.
H. H. H. slog sig i språk med drängen. Och
ändrade sin resplan därhän, att hon stannade
med sina uppvaktande, öfver natten. Drängen
blev inbjudad, och fick stanna i Drottningens,
enskilda rum. Innan han följande morgon
gick därifrån. förklarade Drottningen, att förstås
äro som fanns, hade nedersatt honom.
Härpå svarade drängen vanvördigt, att var det den
största ära, var väl H. H. H. den största kora
som fanns. Det talet behagade Drottningen illa,
och bekom inte heller drängen väl! Hon lät
kastaka drängen, innan hon lmnade Vrigstad.
Min sagsman kyrkovärden, har berättat
det efter sin Far Frärdingmannen.